

ORCSIK ROLAND

Macska

*Ölemben ültél
a kishálószobában.
Hallgattuk:
a nappaliban
próbált a kórus.
Némán figyelted
hogy fonódik egymásba
a magas és a mély tónus.
Majd fokozatosan
hideg recsegések
hatották át a levegőt:*

*Quia defecerunt sicut
fumus dies mei:
et ossa mea sicut
cremim aruerunt.*

*Mint akiknek szétfeszül
az állkapcsa:
tátogtak a kórustagok.
A köztük ülő anyád-
hoz futottál, de csak
akkor hagytad abba a sírást,
mikor a kövér házi macska
a lábak között
lustán átcammogott.*

A labirintus dala

*Csukd be az ajtót,
nyisd ki szemed,*

*az omló, vén vakolat
fáradt levélsereg.*

*Földbe gyökerezik
lábad, kezed,*

*kemény kéreg-
páncél a törzseden,*

*lassan az is reped:
hasadt mellkasodban*

*fényérzékeny moly
szárnya verdes.*

*Csattog a sok
rothadó állkapocs,*

*a buja ösvény
avartól ragacsos.*

*Fiad hangja nyakad
köré tekereg,*

*a méregzöld folyosó
labirintusba vezet.*

*Furulya csalogatja
fiadat, a finom falatot,*

*gyomrodban forró
örvény kavarog.*

*Csattog a sok
rothadó állkapocs,*

*a buja ösvény
vértől ragacsos.*

*Fényérzékeny moly
repdes mellkasodban,*

*csillámló por szítál
barna szárnyairól.*

*Nyisd ki az ajtót,
bunyd le szemed,*

*csukd be az ajtóm,
nyisd ki szemem.*